

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
 Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
 cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
 Winnipeg, Man.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
 В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
 Влада Стоваришине "Українських Робітничих Вістей".
 Передплата на рік \$4.00
 Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
 cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.
 Невомішених в газеті рукописи не звертає ся, хіба що дописувачеві явно зазначити, що бажає звороту своєї рукописи на випадок її непоміщеня та залучити поштовою марку на її пересилку.

ПРОКАЦІЯ ФРАНЦУЗЬКОЇ РЕАКЦІЇ.

Французька реакційна кліка зивається як гадина, що біжить спровокувати генуєйську конференцію та не допустити капіталістичні краї до якоїсь угоди з Радянською Федерацією. Для сего вона уживає різних заходів як в Генуї, так і в себе дома. Вона вгане, проковує, видує різні фантастичні річі, які приписує більшовикам. Якось недавно французька реакційна преса розголосила була, що більшовики вислали до Парижа якусь таємничу "лейду", що мала в якійсь романтичний чи дипломатичний спосіб підійти Пуанкаре та інших французьких міністрів.

Коли на сю дурну видуку ніхто не звертав уваги, французька реакція придумала нову провокаційну штуку, серйознішого змісту. Вона розкричала по цілій світі про більшовицький заговор, який будь-то б мав на цілі висадити в воздух воєнні арсенали в різних місцевостях Франції. В звязі з тим вдуманим заговором вона "арештувала" десь якись три особи і "знайшла тайні документи". Коли буржуазія треба видуку якусь компримуючу штуку проти свого класового ворога, то у неї сякає найдуть ся і заговори і "тайні документи" найбільш фантастичного змісту.

Видумуючи і пускаючи в світ провокаційну штуку про більшовицький заговор у Франції, французькі мілітаристи хотіли тим показати всім правительствам, які беруть участь в генуєйській конференції, з якими странами більшовицьким заговорникам вони говорять в Генуї. Дивити ся, мовляв, ми з ними говоримо і трактуємо їх як людей, а вони в той сам час устроюють заговори в наших краях, хотять зривати наші "культурні" надбання. Кашен, комуністичний посол до французького парламенту, отворто кинув в очи французьким капіталістам сю провокаційну видуку, вказуючи, що вона придумана французькими капіталістами-спільно з французьким правительством з ціллю дискредитації радянської делегації в Генуї.

Коли ся штука французьких біржевників не найшла відгуку в інших капіталістичних краях, коли генуєйська конференція не звернула на неї жадної уваги, тоді французька реакційна преса вдарила в инший бік. Вона старається переїхати ся по договорі, який Радянська Федерация заключила з Німеччиною. Договір Радянської Федерації з Німеччиною, заключений делегатами сих країв в Генуї, викликав велике обурення побідної антанті. Не дивлячись на різні погрози антанті на адресу Німеччини, антанта дала погрози не пішла і справа над сим питанням в Генуї заверяла, а Радянська Федерация з Німеччиною починають переводити сей договір в життя.

І щож роблять французькі реакціонери? Вони знова виходять якись тайні документи про воєнний союз Радянської Федерації з Німеччиною, на підставі якого Німеччина будь-то би має уоружити всю Червону Армію і флоту Радянської Федерації. Та ще й як уоружити! Аеропланами, артилерією, апаратами бездротного телеграфу, навіть тріанними газами. Розуміють ся, що есан-б сему була навіть правда, то в тім не було нічого дивного і надзвичайного. Французькі капіталісти не тільки постачають амуніцію всім арміям "добросусідських" з Радянською Федерацією держав, але щоби дати змогу Польщі утримувати свою шістьсот-тисячну армію, вони платять її по одному франку на жовіра денно. Завдяки плянам французьких мілітаристів огородити Радянську Федерацію колючим дротом, послідна примушена утримувати добре вишколену і сильно уоружену Червону Армію, бо вона є примушена протиставити силу своїй.

Франція знає, що сим своїм новим "відкритим" вона не дуже здивує чи обурить інші держави, тому вона не обмежується аеропланами і газами, які Німеччина ніби має дати Червоній Армії, доказує, що більшовики дозволили німецьким спеціалістам будувати нові фабрики амуніції в Афганістані. Чому Франції треба було причепити до того мнимого німецько-більшовицького воєнного договору Афганістан, нам буде зрозуміло, коли пригадаємо, що Персія і частина Афганістану знаходяться під контролею Англії, де англійські капіталісти вложили свої міліони в нафтові та інші підприємства тих країв. Отже французькі капіталісти хочуть показати англійським баначе, мовляв, ви говорите з ними в Генуї, ваш Лойд Джордж не хоче нік розпрошати ся з Чічеріном, а більшовики тимчасом перепускають Німців в Афганістан, де ті будуть загрожувати нашим інтересам на Близькій Сході. Причеплюючи Афганістан до німецько-радянського воєнного договору, французька реакційна кліка хоче тим посварити Англію з Радянською Федерацією, хоче настроїти опінію англійських капіталістів проти Лойд Джорджа, який говорить з радянськими представниками в Генуї.

Реакційна кліка Англії також настроєна проти Лойд Джорджа і веде проти него велику кампанію в пресі. Вона підкопчує сю нову видуку французької реакції про Афганістан і буде ще з більшим заваятем вести кампанію проти Генуї і проти Лойд Джорджа. Вона буде настроювати англійську опінію в тім дусі, що більшовики заключили договір з Німцями для того, щоби перш всего пошкодити британським інтересам на Близькій Сході, власне навіть не інтересам гуртка британських капіталістів, а загально британським. Капіталісти такі щирі для держави, що вони завсігда свої особисті інтереси називають загально-державними. Отже вони будуть жадати від Лойд Джорджа зривання всяких переговорів з радянськими представниками, вони будуть домагаються збільшення британської армії на Близькій Сході для оборони перед більшовицько-німецьким нападом на Афганістан та Персію.

Ось чому Франція причепила даєкий Афганістан до мнимої більшовицько-німецької воєнної угоди.

У самих французьких делегатів на генуєйську конференцію тепер сін п'ятницю на тиждень і дві середі одного дня. То вони вже пакують свої манатки і збирають ся до від'їзду, то знова розпаковують і годять ся засідати разом з радянською делегацією в комісії по російським питанням, то нараз і від'їжджати не хочуть і в комісію не йдуть. А коли їх побратими в дома ви-

думують якусь нову провокаційну штуку проти більшовиків, викривють якись заговори, то вони сякає садять, як се аражине зробило в Генуї. І така гра йде через цілий час генуєйської конференції, так вона буде йти доти, доки французької реакції не буде відрубано голову, яку вона так високо підносила. Вона буде провокувати кожду конференцію, в якій будуть брати участь радянські представники. Французькі капіталісти ніяк не погодять ся з конфіскацією радянським правительством того величезного їхнього маєтку, яке вони дістали від царського правительства за те, що позичили йому міліони франків на здуження російської революції в 1905—1906 роках.

З вибухом жовтневої революції 1917 року французькі капіталісти втратили в Росії, на Україні, на Кавказі і в Сибірі одику із найбільших своїх жерел доходу, з якого вони черпали нафту, вугле, сталь, пшеницю, золото і різномодні сировини. І сего вони не можуть пережити, не можуть простити пролетаріатови тих країв. Тому вони і увивають ся як гадуки, тому вони є всіма силами не за мир з Радянською Федерацією, а за оружну інтервенцію у внутрішні справи Радянських Республік. Але чим вище французька реакція підносить свою голову, тим лекше вона піддається її під удар меча.

Волинськ.

ПАТРІОТИЧНЕ БАГНО У СТАРОМУ КРАЮ.

(Від нашого кореспондента з Галичини.)

Всю українську політику у старому краю захопила в свої руки кліка патентованих патріотів з кругів диктатора Петрушевича та т. зв. націоналдемократичної або після теперішньої метрики трудовицької партії. В їх руках всі важні політичні та економічні місця. До них належить і мітрополит граф Шептицький. Вони мають в своїх руках всі економічні інституції, як "Дністер", "Народна Торговля", "Земельний Гіпотечний Банк", "Краєвий Ревізіоний Союз", "Сільський Господар", парцеляційне товариство "Земля", а навіть "Прогривіту" у Львові та Українську Шадницю в Перемишлі. Всюди де можна добре пожити ся, де є інтерес, там скрізь є менери та матадори з патріотичної кумпанії трудовиків. На боці полишили тільки Наукове Товариство ім. Шевченка, Українське Педагогічне Товариство і Національний Музей, та читальні "Прогривіту" на львівських передмістях, куди нема ніякого інтересу пхати ся великим патріотам і політикам і куди вислали до чорної праці звичайних громадян, яких не було місяць між патріотами. Захопивши всі владові місця, та роблячи інтереси і велику політику, самі патріоти навіть не дуже журили ся, що докруги них діють ся.

Економічні інституції існують і проваляють тільки таку діяльність, яка потрібна директорам, налізній раді, значить на прожиття, розуміють ся, вгиде для патріотичної братії, яка відповідно до своїх потреб розділила між себе всі місця і посади. Виробили ся навіть і династії патріотичних директорів, як пр. в Народній Торговлі у Львові, де директорство переходить з батька на сина, та де є цілий двір патріотів, які живуть апропуізуючи ся на кошт інституції.

Не диво, що така інституція стала місцем наживи проїждивців, які використовують її для своїх цілей, недопускають нових членів (Народна Торговля пр. застанова Петра Петрушевича), щоб охоронити ся перед більшовизмом), а робітників занятих в сих інституціях трактуєт ся як панцизних невольників. Коли це й сего да мало, тоді поодинокі члени патріотичної трудовицької партії кидаются їм до шантанжу, до використовування своїх політичних впливів.

Голова трудовицької партії в Галичині і її езекутиви Народного Комітету д-р Володимир Бачинський, адвокат, був, посол, заснував собі спілку для торгівлі "Лук", яка обняла апропуізацію польського війська та доставки для львівського D.O.G. (генеральної окружної команди польських військ). Се нічо не шкідить такому інтересови становиско д-ра Бачинського, як провідника "непримиримої та протипольської" політики наших трудовиків. Польське військо і далі апропуізуєт ся спілкою Бачинського, який веде політику Петрушевича. Заняті такими інтересами, не мають патріоти часу брати ся за иншу роботу у своїй партії. До сього повиняли собі різних інших чужих людей.

Правда, вже й давніше трудовики не мали своїх партійних журналістів і редакторів. Старе "Діло" редагували анархист Лозинський, редакал Весоловський, анархо-радикал Назарук.

Тепер виняли собі трудовики на редактора свого органу званого на львівському бруку гошталдера Федя Федорців, колишнього сердечного приятеля редактора органу польської охрани "Рідний Край" Михайла Яковца. Сей Федя Федорців вдарив в найбільш протибільшовицьку ноту. День в день опльовує та денуєчи в органі трудовиків "Громадський Вістник" не тільки українських соціалістів, зневажливий "Вперед", але навіть свою власну трудовицьку партію.

Час від часу в "Громадському Вістнику" появляють ся статті від редакції з наріканнями, що редакторам йогд закидаєт ся зносини з польською охраною, продажність і т. д. Ідуть ви правдування, взаїмні обвинувачування, підозріння, беть ся в струни патріотизму, то знова вдаряєт ся в ноту чорної розпукі і зневіри. Колись, як Червона Армія шшла на Варшаву, Федя Федорців друкував в трудовицькому органі конституцію Радянської України, збирив ся організувати Ревком, а тепер денуєчи перед польською охраною українських селян і робітників як більшовиків, кадить Петрушевичу, надієт ся на антанту, захляно дивити ся на Петлюру, словом, шукає всюди інтересу та наживи. Багно патріотичних шарятанів смєрдить, а його випари затрокують ціле політичне жите українського народу у старому краю.

Генуєйська конференція, надій на антанту і жадоби до неї нічо не дадуть патріотам, які спокійно цілий час пильнували своїх інтересів та тримали народні маси в "порядку" та "слухняності".

Скорше чи пізніше прийде т ся чесній кумпанії відкрити своєї карти, отворто піти на службу польської реакції, замість тихим задними дверима бігати з військовою апропуізацією та за концесіями і грішми до польського уряду.

Від сього українські працюючі маси не страять а зискають. Наглядно переконають ся про вартість патріотичної блуги, та самі поведуть чистими і простими шляхами свою політику.

ТОВАРИШІ! ПАМ'ЯТАЙТЕ, ЩО МІСЯЦЬ МАЙ Є ЧЕРВОНИМ МІСЯЦЕМ "УКР. РОБ. ВІСТЕЙ!"
В СІМ МІСЯЦІ ВИ ПОВИННІ ЗІ ВСІХ СИЛ ПОПРАЦЮВАТИ, ЩОБИ ЗІБРАТИ ЯК НАЙБІЛЬШЕ ПЕРЕДПЛАТ І ПРЕСОВОГО ФОНДУ ДЛЯ "У. Р. В."

У.С.Р.Р. В ГЕНУТ

Французька буржуазія вимагає попередніх гарантій, що їй це заплатити ся за участь в генуєйській конференції. Вона вимагає, щоб знеслена Німеччина так і далі працювала на неї.

Вона вимагає, щоб їй були виплачені довоєнні борги царського уряду бувшої Росії.

Вона скликає "технічні" комісії для колоніального зачолєня Радянської Федерації.

Але французька буржуазія забуває, що на конференції в Генуї представники Радянської Федерації поставлять питання про виплату нею всього того кольсального убитку, який понесла Федерация від підтримки Францією проти радянської контрреволюції.

Україна, яка по своїому географічному положенню зробила головним тереном боротьби радянської влади з капіталістами, в якіс 3—4 роки стала економічним трупом. Віджилеве її вимагає величезних коштів, і заплатити їх мусить Франція — головним чином.

З якого часу Франція винна в руйнації України? Вивчене історичних подій дає нам право звязати активну участь Франції в контрреволюції з часами Центральної Ради. Ми знаємо, що підпільна організація Антанті, так звані масони, підготували гетьманський переворот на Україні, при чому з двох кандидатів на гетьмана: Петлюри і Скоропадського, спинились на останнім.

Комедія під назвою "Директорії" гралась під керівництвом Франції. Наступ Полєвк на Україну вів ся навіть французьким штабом.

Отже Франція мусить заплатити Україні за всю ту руйнацію народного господарства, яка стала ся з часу гетьманського перевороту, себто з цїлїти 1918 року.

Ми можемо досить грубо накреслити, за що треба платити:

1. Сільське господарство. Ми знаємо, що в першій пері-

од революції, панські маєтки майже скрізь залишили ся ціліми. Руйнуватись вони почали підчас гетьманщини, директорії і девізіонщини з арангаційною. Отже вартість живого і мертвого інвентара, що загинув і будинків, знищених "внутрішньою" війною, направленою Францією, може бути підрахована і подана для виплати. Сума сих витрат — величезна.

2. Залізницї. Різниця між кількістю вагонів, паровозів і будинків, які були підчас Центральної Ради і зараз, падає на рахунок Франції. Сюди-ж ідуть і всі зривані мости. Сюди-ж ідуть ті 80 паровозів "Щ", які "Ванярьська республіка" передала Румунї. (Свідків сеї передачі ми маємо і зараз.)

3. Спалені і зруйновані підчас боротьби з агентами Франції будинки; пограбоване і знищене добро окремих громадян У.С.Р.Р.

4. Вивезені агентами Франції з України цїнності (золото і срібло, цїні папери і т. п.)

5. Втрата людьми як в воєнних подїях, так і пошестних хоробах, які поширились через руйнацію господарства. Само собою, сими п'ятьма розділами не вичерпуєт ся борг Антанті (головне — Франції) Україні, але метою сих рядків і не є вишукуванє всіх боргів.

Франція дере з Німеччини за імперіалістичну війну ніби то на "відновленє". Коли в тій війні знайти винуватого неможливо, бо "обое рябое", то у втручуваннях винна виключно Франція, а ніяк не Радянська влада, яка зразу-ж оголосила своє миролюбство.

В Генуї карти треба розкрити, і Франція, винна в руйнації українського господарства, мусить виплатити Україні.

Старі борги Радянська влада визнала. Україна може їх платити лише після встановлення "салюдо". А на чю користь буде те салюдо — невідомо, і можна сподіватись, що платити буде не Україна а Франція.

Г. Клауний.

АМНЕСТІЯ ЧИНАМ БІЛИХ АРМІЙ І ЦИВІЛЬНІЙ ЕМІГРАЦІЇ.

Постанова Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету з дня 12. цвїтня 1922 р.

В процесі чотирорічної упертої горожанської війни працюючі Україну твердо рукою встановили радянську владу, незмітно виявляючи свою віданість і існуючому державному ладови. Історична немилючість і непохитність Української Радянської Держави, покликані до істновання "волею робітників і селян України, переконана найбільш відсталі і малосвідомі маси українських громадян, викинені в боротьбу за межі своєї батьківщини і дурених на протязі чотирох років всякими політичними авантюристами, — в даремности усіх спроб з боку останних накинати українському працюючому люду чужу йому політичну владу. Природним наслідком чотирорічної історичної боротьби є розклад і розпад в колах, як військовій так і цивільній українській еміграції. Спекуляція і роспута в колах вєрачних ідеологів і ватажків контрреволюції, що розпродують з метою їх особистого збогачення добро українського народу — се з одного боку, і крайня нужда і невинимі муки морального пригноблення, тута з причини таборового замкнення, жорстока кара на рядових козаків — з другого боку, розкрили очі навіть у найбільш засліплених що до справжньої і чесної мети бувших царських генералів і богатох керівників кривавих авантур проти Радянської Держави. Найбільш чесні з тих, що помялились, визнали свої помилки і покаялись в своїх злочинах проти трудового народа. Віддавнись на мїлость, вони дістали можливість брати активну участь в справі відродження батьківщини.

Всеукраїнський Центральный Виконавчий Комітет Рад робітничих, селянських і червоноармійських депутатів, виконуючи волю працюючих України, що не знають чутя німісти до переможеного ворога і виявляють природне милосерде до заблуджених земляків своїх, сумуючих на чужині в тяжкому оточенні загальної відірваности і зневаги, — 30. листопада 1921 р. дарував усім без винятку працюючим, які брали участь в рядах ворогів Радянської України, як рядові козаки, — повну особисту амнєстію. Однак, недобитки командних кол і керівники розбитих білогвардійських армій з метою жорстокої експлуатації і ганебної політичної облуди заховавши сей вивоклий акт милосердя робітничо-селянської влади, перекутили його значне брехнею про репресії, що ніби чекають на тих, хто вернєт ся на Україну і ще більше того стали мріяти про те, аби використати рядових учасників армій для нового грабунку і нападу на змучену Україну. Але початковий поворот на батьківщину тих, що покаялись в своїх помилках рядових в бувших білх арміях і цілковите їх прошенє робітничо-селянським урядом спричинилось до широкої симпатії і почуття вдячності і викликало стихійне стремленє до повороту на батьківщину для участі в творчій праці по змїщенню країни і поновленню її господарської і політичної міцї. Се стремленє зростає не лише серед солдатів білогвардійських армій, замкнених в чужинських табори, але також і в колах цивільної еміграції і тих старшин білих армій, що були втягнені до боротьби з

З ТЕАТРАЛЬНОГО ЖИТЯ НА РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ.

В Київї.

Державний український народний театр у Київї відновив свою діяльність дня 11. марта після двотижневої перерви. Директором театру призначено Шамринського. В склад трупи запрошенє М. Занковецьку і П. Саксаганського. Художньою частиною завдає В. Ромашинський. Жіночий склад: Л. Ліницька, Поляйска, Барвінок, Якубовська, Левченко, Теретьєва, Ясинська, Пашенко і Старушенко. Мужський склад: Маріяненко, Романицький, Ковалевський, Чигорський, Милович, Воляський, Пашенко, Сагайдачний, Суховий, Чайка, Петрівський, Натусь, Погребнякський, Олесь і Барвінський. Хор складаєт ся з 30 осіб. Завідуючий музичною частиною Гончаров, дїрїгент Зайдан, декоратор Саловніков.

Намічено пєси, які раніше не виставляли ся, а саме "Чорна рада", "Марійка", "На прийдїшнє жите", а також відновлюєт ся "Остання ніч", "Пісня Гуцула", "Гетьман Дорошенко", "Катерина", "Утоплені", "Серед бурї" і инші. Приступлено до репетиції нової пєси-Старийкої-Черняхівської "Розбійник Кармелюк".